

Мария Илиева
На Задушница

Ниско небето е виснало
измокрено,
черно
преметнато
върху острия хълбок отсреща.
Докосявам медали.
Тенекийки ръждясали,
трикольори.
Манерки изпразнени
от стария куфар на дядо.
Грехът е гнездото на паяци,
домуват от „Многая лета“...
Пипам на баба дантелите,
на татко овехтялата същност,
на мама плесниците в кухнята...
Отговор няма!

Тихо е.
Сякаш спокойно.
Дори – много спокойно.
Като пийнал кръчмарин
е доволен и сит,
прозорецът
сред всичките сгради...
Някъде кукумявка изкряска.
Мъртвите на могат да плачат.
Кафявата кръв по земята
(на всички от фронта)
е станала гнила
и днес
татул е родила.

Татулт е билка от злоба,
Чувах, че съседката слага,
да не снасят кокошки...
Земята...
онова Българско знаме
накраят –
в червено
от кръв
Знамето...

Под което много герои...
и моят си дядо
(някой си, някакъв, никакъв ...)
месото от фронта
по което черните врани
и сови
мръсници
къляха със човки
червени и сини.
Разпиляха на дядо ми костите.
Избърсвам със длани
и мия със сълзи
сандъка на дядо.
В който няколко ризи
една Библия малка
и много медали
говорят за моята същност.
И не само за нея ...

Защото, когато
се движа в трамвая
и виждам дървета
достатъчно стари
молитва не чувам
и разказ и мъка.
Трамваят е пълен,
със всяка седалка.
Понякога чувам ...
(не знам в съня ми),
фелддебелът вика,
гласът му е бликащ
– извор размътен
понесъл телата
на удавени мишки.
– „Родината нека,
да бъде над всичко...“

И усещам земята...
Земята!
Земята топла от кръв,
как върху нея житата
избуяват

от пот,
кръв,
и сълзи на войник.
И усещам, че мирис
все още ...
на страх
човешки страх
кисел вкус на пушек от барут
и кисел вкус
на зеленясал хляб.

За мъртвите,
какво си ти, Родино?
Под падналите знамена
годините са черна броеница
сълзите... мъжките сълзи
са пръснати медали по земята.

Животът се изнизва и отлита
обидена и черна птица.
Гърдите ме болят
и няма въздух,
но въздух няма
и там
в черните поля на Дойран,
където газови гранати
са пълнили гърдите жълти храчки
изплути в кръв
в черна кръв
във черния окоп.

Усърдно враните кълват...
и чувам човките им по лицето
кълват...!
Жълти човки,
раздират Българското знаме
и го ядат
като стара мърша.

Оковани сме от пъпната си връв,
оковани във вериги – заточение.
Отгоре мрак.

Нощта потропва със ботуши
подобно пийнал капитан
с калашник в ръката.
И паднал със изцъклени очи
нагоре, в звездното небе се вираш,
където празното небе
небе ...
Разбираш ли?!
Небе!
Като мастилница е мътно.
А в мене малкото дете
все още стиска вързано хвърчило
и тича по зелените поляни
защо ли?!

Татко, питам те – Защо?
Мамо ..., бях ли твоето зайче
... на дядо куфарът мълчи
и сребърните му медали
са мокри ...
Моите очи
докосват се до нещо свято.

Екот на картечница кънти
в сърцата ни
от упор!
Искам да го чуеш:
та
та
та
та
тря-я-яс
шрапнел,
право в стената от въпроси.
Има ли въпроси?
Чу ли,
канонадата на цяло време
взело вещицата зла,
дядо ми,
и много други.
Трамваят ми е подарил билет
продупчен, скъсан от кондуктор.

Ще стана утре точно в 6
на малкия закуска ще направя.
И кухнята облечена в слип
ще ме разглежда
похотливо – жадно.

... Обичам да повръщам сутрин.
Защото стария букет
от изсушени хризантеми
и латерни
пред шапките с цвят на сняг
(големи, някак си помпозни)
със дами
с привкус на виенски валс
го няма моя век...
... го няма.
Бих искала да пия вино
много вино...
да бъда с рокля
бяла като сватба
изкъпана и чиста
грешна!
С грешни пръсти да посмея
сандъчето на дядо,
с медалите да погребя ...
И после да се кая.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10176>]